

Revolucija „darovanja“

Svaki dan smo bombardovani slikama „društva izgleda“. U svim zemljama globalizacija nameće model u kojem se čini da su bogatstvo, moć i fizička lepota jedine vrednosti. Ipak, dovoljno je zastati i posmatrati ljude koje svakodnevno srećemo u našim gradovima (u vozu, metrou, na ulici) da bismo primetili da postoji drugačija realnost, sastavljena od malih svakodnevni gestova solidarnosti: roditelja koji dovode decu u školu, bolničara koji ustaju u zoru da bi na poslu negovali bolesne ljude, radnika koji obavljaju svoje zadatke ozbiljno i posvećeno u fabrikama, prodavnicama, kancelarijama. O brojnim volonterskim akcijama da i ne govorimo.

Potreban je pogled koji vidi istinu, sposoban da prevaziđe izgled. Pogled koji vrednuje pozitivno kod svake osobe, shvatajući da su mali svakodnevni gestovi oni koji drže društvo na okupu. A još revolucionarniji su gestovi onih koji, iako žive u situacijama na ivici siromaštva, shvataju da još uvek mogu da „daju“, dočekaju drugoga, podele obrok ili sobu jer uvek ima nekoga ko ima „veće potrebe“. I to rade zbog osećaja pravde, s velikodušnim i nesebičnim srcem. Dar, kao što znamo, nije samo materijalan.

Kjara Lubik nam je govorila: *„Uvek dajmo; dajmo osmeh, razumevanje, oprost, pažnju; dajmo našu inteligenciju, našu volju, našu spremnost; dajmo naše vreme, naše talente, naše ideje (...), našu aktivnost; dajmo naša iskustva, sposobnosti, naše stvari koje periodično selektujemo kako ništa ne bi bilo nagomilano i kako bi sve cirkulisalo. Dati: neka to bude reč koja nam ne daje mira.“* (1)

Ova ideja je stoga poziv na velikodušnost koja dolazi iznutra, iz čistote srca koja umeju da prepoznaju patnju čovečanstva koja se često ogleda u izobličenom licu drugog. I upravo u tom daru postajemo slobodniji i sposobniji da volimo.

(1) Kollegamento 23.04.1992.